

DOSAR NR.66354/3/2011

TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A II-A PENALĂ

Sentința penală nr.892

Ședința publică din data de 21.12.2011

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE: JDERU CLAUDIA

GREFIER: SÎRBOIU LAURA

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție
– DNA a fost reprezentat de procuror **Căpățână Luiza**.

Pe rol pronunțarea în cauza penală de față, având ca obiect săvârșirea infracțiunilor prev. de art.291, 292, 288, 215 al.1, 2, 5 și de art.323 C.p. de către inculpata Ralleti Simone Helene, a infracțiunilor prev. de art.246, 248, 248¹, 249 al.1, 2 și de art.323 C.p. de către inculpații Iordan Ion, Iordache Adrian și Șutru Toma și a infracțiunilor prev. de art.291, 292, 288, 215 al.1, 2, 5 și de art.323 C.p. de către inculpații Gostin Marin, Ciorobea Adrian și Dumitrescu Tanți Virginica.

Dezbaterile au avut loc la termenul de judecată din data de 14.12.2011, arătările și susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acel termen de judecată, parte integrantă a prezentei sentințe, dată la care instanța, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părții vătămate prin apărător ales să depună la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru data de astăzi 21.12.2011, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra cauzei penale de față, constată următoarele:

Prin încheierea de ședință din data de 12.10.2011 pronunțată în dosarul nr.25696/3/2011 Tribunalul București, Secția a II-a Penală a dispus, în temeiul disp. art.278¹ al.8 lit.c C.p.p., admiterea plângerii formulate de petentul Ghika Grigore împotriva rezoluției nr.91/P/2006 din data de 24.01.2011, menținută prin rezoluția nr.65/II-2/2011 din data de 14.03.2011 ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – DNA, au fost desființate rezoluțiile atacate și a reținut cauza spre judecare în complet legal constituit.

Pentru a dispune astfel, instanța a reținut următoarele:

Prin plângerea înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția a II-a Penală sub nr.25696/3/2011 la data de 11.04.2011, petentul Ghika Grigore a solicitat, în temeiul disp. art.278¹ al.8 lit.b C.p.p., infirmarea rezoluției nr.91/P/2006 din data de 24.01.2011 și a rezoluției nr.65/II-2/2011 din data de 14.03.2011 ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – DNA și trimiterea cauzei la procuror, în vederea începerii urmăririi penale față de intimata Ralleti Simone Helene și completarea

probatoriului pentru lămurirea tuturor aspectelor ce reies din cuprinsul sentinței penale nr.630/27.05.2008 a Tribunalului București.

Se reține în motivarea plângerii că, la data de 07.04.2005 petentul a formulat plângere penală prin care a solicitat efectuarea de cercetări față de mai multe persoane, printre care și funcționari publici, sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art.215 al.1, 2, 5 C.p., art.288 C.p., art.291 C.p, art.292 C.p, art.246 C.p, art.248 C.p., art.248¹ C.p. și art.323 C.p. și anume: Ralleti Simone Helene, Iordan Ion, Iordache Adrian, Sutru Toma, Gostin Marin, Ciorobea Adrian și Dumitrescu Tanti Virginica.

Obiectul plângerii l-a constituit împrejurarea că intimata Ralleti Simone Helene, cu prilejul revendicării Palatului Ghika Tei și a terenului de 22 ha denumit generic „Moșia Colentina” a indus și menținut în eroare autoritățile Administrației Publice, reprezentate de funcționari publici: Iordan Ion, prefect în acel moment al Municipiului București, Iordache Adrian, director executiv în cadrul Direcției Juridice a Primăriei Municipiului București, Gostin Marian și alții, autoritățile judiciare și cele bisericești cu privire la calitatea sa de Epitrop Legatar al Așezământului Grigore Ghika Voievod.

Prin sentința penală nr.630/27.05.2008 Tribunalul București, Secția a II-a Penală, a dispus admiterea plângerii petentului și trimiterea cauzei înapoi la procuror, în vederea redeschiderii urmăririi penale privindu-i pe intimații mai sus amintiți și a îndeplinirii mai multor acte procesual penale. Aceasta soluție a fost menținută prin decizia penală nr.1548/4.12.2008 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală.

Se mai arată în motivarea plângerii că intimata Ralleti Simone Helene a pretins că este descendentă și Epitrop Legatar al Domnitorului Grigore Ghika Voievod, deși în realitate știa că nu este așa, nefiind nici descendentă legală și nici testamentară a Domnitorului Grigore Ghika Voievod.

De asemenea se mai învederează că toți funcționarii publici implicați au săvârșit fapte penale, prin reconstituirea dreptului de proprietate în condițiile în care potrivit înscrisurilor depuse la dosar rezultă că terenul în cauză aparținuse Așezământului Grigore Ghika Voievod.

Susține petentul în motivarea plângerii că modalitatea de acțiune a intimatei Ralleti Simone Helene a fost în deplină conivență cu ceilalți intimați în săvârșirea infracțiunilor obiect al prezentei cauze.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a constatat următoarele:

Așezământul Grigore Ghika Voievod „Moșia Colentina” a fost fondat în anul 1833 prin Legatul Domnitorului Țării Românești Grigore Ghika al IV-lea.

Dispozițiile testamentare din care rezultă dreptul de proprietate al Așezământului asupra tuturor bunurilor aflate pe Moșia Colentina sunt consfințite prin hotărârea nr.21 a Înaltului Divan al Principatului Țării Românești din 14 martie 1837. Potrivit testamentului din 1833 bunurile priveau casa domneasca din București, biserica, curtea și clădirile anexe, pădurea, heleșteul cu moara și Moșia Colentina. Prin testamentul său, domnitorul Grigore Ghika hotărăște totodată modul în care va fi administrată în viitor aceasta fundație care avea ca scop non-profit “înființarea și înfrumusețarea de biserici ... și prin ceea ce fac pentru plăcere

nevinovată și petrecere plăcută a poporului”. Domnitorul Grigore Ghika Voda, în Legatul Măriei Sale întru pomenire pentru Moșia Colentina din anul 1833 precizează că “Citata Moșie Colentina din a noastră totală avere domnească să o dedicăm cu a noastră bună și inviolabilă voința Sfintei Mănăstiri clădită de noi, după cum am zis, pentru vecinica noastră pomenire, cu condiția de a se aplica dispozițiile noastre de mai jos”. Așezământul este administrat de epitropi care trebuie să fie descendenți direcți ai Domnitorului Grigore Ghika și să fie desemnați prin dispoziție testamentară de ultimul epitrop recunoscut legal.

În ceea ce privește condiția ca epitropii să fie de sex masculin, o astfel de condiție nu este stipulată expres în testament. Pentru o mai sigură și solidă izbutire a epitropului „punem pe aceasta Epitropie și pe toți epitropii noștri pe rând, unul după altul, sub ocrotirea Prea Sfinților Mitropoliți ai Eparhiei după timp”, care trebuie să își aducă contribuția” la această lucrare, ca una ce privește mai mult folosul public decât folosul privat și personal ..., mitropoliții să fie cu prevedere pentru totdeauna asupra celor ce se ating de executarea dispozițiilor noastre. Cerem de la orice autoritate locală civilă, de pe vremuri, atențiune și ajutor prin oprirea a oricărei urmăriri contrarii ... ca să se turbure sau să se vatem această instituție... acela care aduce la această lucrare vreo pagubă sau atingere va da cuvânt și către Dumnezeu Judecătorul Cel Drept”. Cu privire la calitatea de epitrop Domnitorul Grigore Ghika Voievod îl numește pe fiul său Beizadea Grigore, având „încredere în caracterul și în purtarea sa”, care trebuie să păzească și să urmeze „întocmai” dispozițiile testamentare și condițiile impuse prin acesta. Pe lângă caracterul și purtarea neîndoielnice un epitrop, tot ca o condiție impusă prin testament, trebuie să fie cel mai „destoinic” dintre urmașii săi, mai „capabil și mai onest” așa încât să se păstreze din neam în neam, neclintit scopul fără a se atinge „executarea dispozițiilor noastre”.

Așezământul este o persoană juridică, cu scop nepatrimonial, iar dreptul epitropal este un drept patrimonial care presupune administrarea unei averi bisericești sub control episcopal cu drept de uzufruct. Primul epitrop a fost Beizadea Grigore Ghika, care prin testamentul din anul 1857 i-a numit epitropi pe fiul și pe nepotul său, George Ghika și respectiv Alexandru Ghika. George Ghika, prin testamentul din anul 1863 l-a numit epitrop pe vărul său coepitropul Alexandru Ghika. Acesta din urmă, prin testamentul din 03.01.1913, sub numele de Alexandru Scarlat Ghika i-a numit epitropi pe fiii săi Ioan, Nicolae și Dimitrie, această întreită numire, după cum se arată în testament, „o fac după precedentul creat de Beizadea Gheorghe Ghika, fiul moșului meu Grigore D. Ghika, prin testamentul său din anul 1857”, numind doi epitropi în loc de unul.

Toți epitropii vor îndeplini toate îndatoririle și sarcinile ce le sunt impuse prin testamentele citate sau prin lege. La data de 06.01.1917 Alexandru Scarlat Ghika redactează un „Codicil” în care menționează ca unic epitrop pe Dimitrie A. Ghika, singur, cu motivația „să nu se anuleze testamentul meu anterior din 03.01.1913 prin care las trei epitropi”. Dimitrie A. Ghika nu a avut moștenitori și a numit epitrop pe Nicolae Ghika care a avut o fiica Sanda, pe care nu a numit-o epitrop. Ioan Ghika, prin testamentele din data de 06.03.1936 și din 20.09.1936, a numit în locul său ca epitrop pe iubitul său fiu legitim, Alexandru Ghika, descendent direct din

punerea în mișcare a acțiunii penale, respectiv cele prev. de art.228 și 235 C.p.p., motiv pentru care a solicitat încetarea procesului penal în baza disp. art.11 pct.2 lit.b C.p.p. rap. la art.10 lit.f C.p.p. față de inculpați, față de încadrările juridice pe care procurorul le-a prezentat în soluția de netrimitere în judecată și pe latură civilă nesoluționarea acțiunii civile în condițiile art.346 al.4 C.p.p..

La termenul de judecată din data de 14.12.2011 instanța a pus în discuție din oficiu, incidența în cauză a disp. art.332 al.2 C.p.p. cu consecința restituirii cauzei la parchet în vederea refacerii urmăririi penale datorită nerespectării dispozițiilor legale referitoare la sesizarea instanței.

Analizând excepțiile și apărările inculpaților invocate în cauză, instanța constată următoarele:

Potrivit disp. art.278¹ al.8 lit.c C.p.p. în situația admiterii plângerii prin încheiere, desființării rezoluției atacate și reținerii cauzei spre judecare, se aplică în mod corespunzător dispozițiile privind judecata în primă instanță.

Analizându-se legea procesual penală se constată faptul că denumirea Capitolului II al Titlului II „Judecata” este aceea de „Judecata în primă instanță”, aceasta neconducând în mod evident la concluzia neincidenței în cauză a dispozițiilor cuprinse în Capitolul I al aceluiași titlu, respectiv „Dispoziții generale”.

Inculpații, prin apărători, au invocat neregularități ale actului de sesizare și a sesizării instanței de judecată.

Tribunalul reține, cu titlu preliminar, că judecata în fond declanșată ca urmare a admiterii unei plângeri împotriva unei soluții de netrimitere în judecată dată de procuror este o judecată atipică, întrucât nu cunoaște faza clasică a urmăririi penale, finalizată cu rechizitoriul emis de procuror.

În astfel de cauze, procurorul a ales calea unei soluții de netrimitere în judecată, însă, ca urmare a plângerii formulate pe temeiul art. 278¹ C.p.p. de persoana vătămată, plângere admisă de judecător, se trece direct la faza cercetării judecătorești, care, deși precedată de o urmărire penală, aceasta nu s-a finalizat cu rechizitoriu, ca act de sesizare a instanței, ci cu o soluție de scoatere de sub urmărire penală.

Potrivit art.300 C.p.p., instanța de judecată este datoare să verifice din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea actului de sesizare.

Tribunalul reține că verificările instanței, în temeiul art.300 al.1 C.p.p., poartă, în procesul penal „tipic”, exclusiv asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege în ceea ce privește conținutul actului de sesizare (respectiv rechizitoriul) și nu asupra unor eventuale încălcări a unor norme care reglementează faza urmăririi penale.

Pe de altă parte însă, tot în cazul unui proces penal „tipic”, încălcarea unor norme care reglementează faza urmăririi penale este o activitate distinctă de examinarea regularității actului de sesizare și rezultă din reglementarea distinctă a dispozițiilor art.332 C.p.p. În măsura în care se constată nulități ale urmăririi penale, care presupun restituirea cauzei la procuror în vederea refacerii urmăririi penale, în baza art.332 C.p.p., ca o consecință firească se impune, evident, și refacerea rechizitoriului.

Însă, în această fază „atipică” a procesului penal de față, se ridică o serie de probleme legate de actul de sesizare a instanței și de limitele

verificărilor pe care le poate face instanța de fond în temeiul art. 300 C.p.p. și art. 322 C.p.p.

Articolul 278¹ C.p.p., „*Plângerea în fața instanței împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată*”, a fost introdus prin art.I pct.168 din Legea nr.281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale (M. Of. nr. 468 din 1 iulie 2003) și a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2004.

Prin aceeași dispoziție s-a reglementat și al.9 al art.278¹ C.p.p., care precizează că în cazul prevăzut în al.8 lit.c C.p.p., actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă al.1.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Secțiunile Unite, a fost investită cu soluționarea unui recurs în interesul legii, pentru a se stabili dacă, judecătorul care admite plângerea, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și reține cauza spre judecare, devine incompatibil să soluționeze fondul acesteia.

Prin decizia nr.XV din 22 mai 2006, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit incompatibilitatea acestui judecător la soluționarea fondului cauzei, reținând de asemenea că, în situația reglementată de art.278¹ al.8 lit.c C.p.p., când procurorul în mod eronat nu și-a exercitat atribuțiile specifice de punere în mișcare a acțiunii penale și de sesizare a instanței, legiuitorul a decis să transfere judecătorului aceste funcții procesuale specifice urmăririi penale.

Așadar, se reține că dispozițiile art.278¹ al.8 C.p.p. operează și o modificare asupra exercitării funcțiilor procesuale de urmărire penală și de judecată, deoarece încheierea de reținere a cauzei spre judecare, în urma admiterii plângerii îndreptate împotriva rezoluției sau ordonanței procurorului de netrimitere în judecată, devine astfel actul de sesizare al instanței și de punere în mișcare a acțiunii penale. Astfel, judecătorul preia în mod vădit activitatea specifică exercitării funcțiilor de urmărire penală, devenind astfel incompatibil să judece, în continuare, aceeași cauză.

În consecință, având în vedere atât disp. art.278¹ al.9 C.p.p., cât și recursul în interesul legii invocat, instanța constată că, în mod judicios inculpații au relevat că actul de sesizare a instanței nu îl constituie exclusiv plângerea persoanei vătămate formulată în temeiul art.278¹ C.p.p., ci un act complex – plângerea părții vătămate, astfel cum a fost cenzurată de judecător prin încheierea pronunțată în temeiul art.278¹ al.8 lit.c C.p.p.

Un argument în acest sens îl constituie însăși recursul în interesul legii invocat - încheierea de reținere a cauzei spre judecare, în urma admiterii plângerii îndreptate împotriva rezoluției sau ordonanței procurorului de netrimitere în judecată, devine actul de sesizare al instanței și de punere în mișcare a acțiunii penale. De altfel, punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpați și sesizarea instanței cu judecata în fond se realizează doar în momentul în care judecătorul admite plângerea părții vătămate prin încheiere, în temeiul art.278¹ al.8 lit.c C.p.p., și nu în momentul introducerii plângerii de către partea vătămată, nemulțumită de soluția de netrimitere în judecată.

Astfel cum s-a reținut anterior, în procesul penal „tipic”, verificările instanței în temeiul art.300 al.1 C.p.p. poartă exclusiv asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege în ceea ce privește conținutul rechizitoriului

(care este actul de sesizare în cadrul procesului penal tipic). Pe de altă parte însă, încălcarea unor norme care reglementează faza urmăririi penale este o activitate distinctă de examinarea regularității actului de sesizare și rezultă din reglementarea distinctă a dispozițiilor art.332 C.p.p. În măsura în care se constată nulități ale urmăririi penale, care presupun restituirea cauzei la procuror în vederea refacerii urmăririi penale, în baza art.332 C.p.p., ca o consecință firească se impune, evident, și refacerea rechizitoriului.

În procesul penal atipic de față, aceste reguli nu își găsesc pe deplin aplicabilitatea, tocmai datorită faptului că sesizarea instanței nu se mai realizează de către procuror, prin rechizitoriu, ci de către persoana vătămată, nemulțumită de soluția de netrimitere în judecată dispusă de procuror, a cărei plângere este apreciată ca fiind întemeiată de judecător.

Astfel, tocmai pentru că ne aflăm în prezența unui proces penal „atipic”, problema care se ridică este cea a limitelor în care instanța, investită cu judecata în fond a cauzei, poate verifica regularitatea actului de sesizare (în sensul art.300 C.p.p.) sau regularitatea sesizării instanței (în sensul art.332 alin. 2 C.p.p.), cu atât mai mult cu cât nu este o instanță de control judiciar care să analizeze legalitatea și temeinicia încheierii de admitere a plângerii persoanei vătămate (încheiere definitivă potrivit disp. art.278¹ al.10 C.p.p.).

Însă, o astfel de încheiere de admitere a plângerii declanșează o judecată în fond, iar „viciile” care afectează sesizarea instanței vor afecta în final și sentința ce se va pronunța în fond; acesta este motivul pentru care instanța de judecată este datoare să verifice regularitatea actului de sesizare și a sesizării instanței. De altfel, potrivit disp. art. 278¹ alin. 8 lit. c teza finală C.p.p., dispozițiile privind judecata în primă instanță se aplică în mod corespunzător și în cadrul procedurii judecării în fond a acestor cauze, însă, bineînțeles, urmează a se avea în vedere specificul acestui tip de cauze, care se desfășoară nu ca urmare a sesizării procurorului prin rechizitoriu, ci de persoana vătămată, a cărei plângerea a fost confirmată de către judecător.

În opinia instanței față de dispozițiile art.278¹ al.10 C.p.p. precum și față de obiectul verificărilor vizate de ipoteza normei procesual penale a art.300 C.p.p. (exclusiv îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege în ceea ce privește conținutul actului de sesizare), **nu se poate reține neregularitatea actului de sesizare** chiar în situația existenței deciziei nr.XLVIII/04.06.2007 a Inaltei Curți de Casație și Justiție, Secțiunile Unite. De asemenea nu pot fi reținute nici aspectele vizând depășirea limitelor investirii de către judecătorul legal investit cu plângerea formulată potrivit art.278¹ al.1 C.p.p. invocate de inculpații Iordache Adrian și Ciorobea Adrian, instanța constată faptul că plângerea petentului Ghika Grigore a vizat întreaga soluție dispusă prin rezoluția nr.91/P/2006 din data de 24.01.2011, menținută prin rezoluția nr.65/II-2/2011 din data de 14.03.2011 ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție –DNA, petentul menționând *expressis verbis* că toți cei indicați în plângere sunt vinovați din punct de vedere penal impunându-se efectuarea de cercetări față de aceștia și pentru infracțiunea reclamată (asociere pentru săvârșirea de infracțiuni).

Instanța nu-și poate, de asemenea, însuși concluziile inculpatei Ralleti Simone-Helene sau ale reprezentantului Ministerului Public, îmbrățișate de parte dintre inculpați în sensul pronunțării unei soluții de încetare a

procesului penal în temeiul disp. art.11 pct.2 lit.b rap. la art.10 lit.f C.p.p. fie datorită lipsei condiției prevăzute de lege (art.300 al.2 C.p.p.), respectiv a sesizării regulat făcute, fie datorită faptului că nu sunt îndeplinite condițiile prev. de art.228 și 235 C.p.p. pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, pentru următoarele considerente:

Astfel cum s-a învederat și mai sus prin decizia nr.XV din 22 mai 2006, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a reținut că dispozițiile art.278¹ al.8 C.p.p. operează și o modificare asupra exercitării funcțiilor procesuale de urmărire penală și de judecată, deoarece încheierea de reținere a cauzei spre judecare, în urma admiterii plângerii îndreptate împotriva rezoluției sau ordonanței procurorului de netrimiteră în judecată, devine actul de sesizare al instanței și de punere în mișcare a acțiunii penale.

În consecință, în prezenta cauză există un act de inculpare, respectiv încheierea de ședință din data de 12.10.2011 pronunțată în dosarul nr.25696/3/2011 de Tribunalul București, Secția a II-a Penală prin care s-a dispus, în temeiul disp. art.278¹ al.8 lit.c C.p.p., admiterea plângerii formulate de petentul Ghika Grigore împotriva rezoluției nr.91/P/2006 din data de 24.01.2011, menținută prin rezoluția nr.65/II-2/2011 din data de 14.03.2011 ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – DNA, au fost desființate rezoluțiile atacate și s-a reținut cauza spre judecare în complet legal constituit, condiții în care nu se poate reține faptul că „lipsește o condiție pentru punerea în mișcare a acțiunii penale.”

Tribunalul apreciază, însă, că se pot face verificări în temeiul art. 332 C.p.p. și anterior citirii actului de sesizare întrucât neregularitățile incidente în faza prealabilă sesizării instanței pot fi analizate independent și chiar concomitent cu verificarea regularității actului de sesizare.

Spre deosebire de faza actelor premergătoare, care are drept scop doar o verificare a informațiilor conținute în actul de sesizare a organelor judiciare, urmărirea penală are drept scop strângerea probele necesare cu privire la existența infracțiunilor, identificare făptuitorilor și stabilirea răspunderii acestora, conform art. 200 C.p.p, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.

În consecință, administrarea întregului „material probator” în faza actelor premergătoare este de natură să conducă la încălcarea regulilor de bază ale procesului penal, lipsind astfel procesul penal de una din fazele obligatorii, respectiv faza de urmărire penală și lipsind persoana pusă sub învinuire de drepturile de care beneficiază în cadrul acestei faze a procesului penal și în principiu, de dreptul la apărare.

Aceeași poziție este susținută și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, obligatorie pentru instanțele naționale în situația în care, potrivit art.20 din Constituție, există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, dacă acestea conțin dispoziții mai favorabile.

Astfel, potrivit art.6 par.3 lit.a din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni are dreptul „să fie informat în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege, și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa”. Iar la litera b din același text este

statuat și dreptul acuzatului „să dispună de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării sale”.

Aceste dispoziții ale Convenției trebuie desigur să fie apreciate în lumina „dreptului general la un proces echitabil” garantat în art.6 par.1.

Întrucât art.6 par.3 are o formulare generală s-a impus intervenția Curții Europene a Drepturilor Omului care prin jurisprudența sa variată a venit cu concretizări, precizări și interpretări care formează un cadru jurisprudențial orientativ în legătură cu ambele drepturi sus-menționate: dreptul la informare și dreptul la timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării.

În legătură cu dreptul la informare, Curtea recunoaște că textul art.6 par.3 lit.a din Convenție „nu impune o formă specifică a modului în care acuzatul trebuie să fie informat cu privire la natura și cauzele acuzației care i se aduc”.

De asemenea, a fost necesară intervenția instanței europene pentru lămurirea conținutului noțiunii de „informare”, Curtea făcând precizarea că aceasta nu semnifică altceva decât aducerea la cunoștința acuzatului a faptelor materiale ce i se reproșează și a calificării juridice ce li se dau, această informare trebuind să fie detaliată. De asemenea, Curtea a decis că respectarea dispozițiilor art.6 par.3 lit.a din Convenție trebuie apreciată în lumina dreptului general la un proces echitabil (garantat de art.6 par.1 al Convenției), făcându-se sublinierea că, în materie penală, o informare precisă și completă cu privire la faptele care sunt reproșate acuzatului și a calificării lor juridice reprezintă o condiție esențială a unui proces echitabil, și că există o legătură evidentă între dispozițiile art.6 par.3 lit.a și cele ale art.6 par.3 lit.b din Convenție, în sensul că dreptul de a fi informat cu privire la natura și cauzele acuzației trebuie privit în lumina dreptului de a-și pregăti apărarea. Aceasta este și rațiunea pentru care instanța europeană a statuat că statele contractante „au obligația de a adopta măsuri pozitive care să garanteze respectarea efectivă a drepturilor înscrise în art.6 din Convenție, adică să se realizeze punerea lor în valoare în folosul celor cărora le sunt recunoscute, principiu care este aplicabil și în privința art.6 par.3 lit.a din Convenție. Desigur însă – așa cum am arătat mai sus – nu s-a impus și o formă specifică a modului în care acuzatul trebuie să fie informat. În această privință Curtea are o jurisprudență bine conturată care este deosebit de folositoare pentru orientarea instanțelor judecătorești naționale. Astfel, fosta Comisie a Drepturilor Omului a considerat că o informare „făcută chiar verbal” acuzatului sau apărătorului său, câteva zile după deschiderea instrucției preliminare, este suficientă pentru acoperirea cerințelor art.6 par.3 lit.a din Convenție.

În același timp însă s-a atras atenția asupra unor situații sau moduri de informare care datorită impreciziei cu privire la detalii esențiale, lacunelor, întârzierilor sau numeroaselor modificări sau contradicții împieteză în mai mică sau mai mare măsură asupra celui alt drept fundamental al acuzatului de a-și pregăti apărarea în bune condiții.

Este adevărat că potrivit jurisprudenței constante a instanței de contencios al drepturilor omului (e.g. hotărârea pronunțată la data de din 1 martie 2001 în cauza Dallas contra Ungariei, par.48), analiza încălcării oricărei garanții procesuale impuse de art.6 din Convenție are în vedere

procedura în ansamblu, o eventuală încălcare a unor drepturi procesuale ale persoanei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni putând fi remediată ulterior, în cursul procedurii, însă în prezenta cauză inculpaților nu li s-a adus la cunoștință învinuirea, nu au fost audiați în cauză în calitate de învinuit, declarațiile olografe existente la dosar neputând suplini această omisiune de vreme ce făptuitorul nu este potrivit art.23, 24, 229 C.p.p., parte în procesul penal și în consecință nu beneficiază de drepturi sau obligații procesuale. În opinia instanței aceste omisiuni ce au drept consecință încălcarea drepturilor procesuale ale inculpaților nu ar putea fi înlăturate, într-un mod satisfăcător, în faza judecării.

În aceste condiții, fiind încălcate disp. art. 3 C.p.p., art. 6 C.p.p., art. 200 C.p.p., art. 224 C.p.p., se constată că au fost **nerespectate dispozițiile privitoare la sesizarea instanței**, fapt care atrage restituirea cauzei la parchet, conform art.332 al.2 C.p.p.

În consecință, în baza art.332 al.2 C.p.p. instanța va restitui cauza Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Secția de Combatere a Infracțiunilor Conexes Infracțiunilor de Corupție în vederea efectuării urmăririi penale față de inculpata Ralleti Simone Helene sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art.291, 292, 288, 215 al.1, 2, 5 și 323 C.p., față de inculpații Iordan Ion, Iordache Adrian și Șutru Toma sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art.246, 248, 248¹, 249 al.1, 2 și 323 C.p. și față de inculpații Gostin Marin, Ciorobea Adrian și Dumitrescu Tanți Virginica sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art.291, 292, 288, 215 al.1, 2, 5 și 323 C.p..

În consecință, avându-se în vedere caracterul subsidiar al aspectelor vizând existența autorității de lucru judecat, invocate de inculpații Dumitrescu Tanți Virginica, Iordache Adrian, al aspectelor vizând împlinirea termenului prescripției penale, speciale sau nu invocate de inculpata Ralleti Simone-Helene, sau al cererilor persoanei vătămate Așezământul Ghika Voievod, persoană juridică de drept privat, înregistrată în registrul special al Tribunalului București, la poziția 43/21.04.1999, de constituire ca parte civilă și de introducere în cauză, în calitate de parte responsabilă civilmente a Prefecturii București, prin prefect, a Primăriei Municipiului București, prin primar și a Sectorului 2 București, prin primar, în calitate de comitenți ai inculpaților, instanța nu se va pronunța asupra acestora, ele urmând a fi avute în vedere de către organul de urmărire penală.

În baza art.192 al.3 C.p.p. cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

În baza art.300 C.p.p. rap. la art.278¹ al.9, 10 C.p.p. constată regularitatea actului de sesizare.

În baza art.332 al.2 C.p.p. restituie cauza Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Secția de Combatere a Infracțiunilor Conexes Infracțiunilor de Corupție în vederea efectuării urmăririi penale față de inculpata Ralleti Simone Helene sub

aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art.291, 292, 288, 215 al.1, 2, 5 și 323 C.p., față de inculpații Iordan Ion, Iordache Adrian și Șutru Toma sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art.246, 248, 248¹, 249 al.1, 2 și 323 C.p. și față de inculpații Gostin Marin, Ciorobea Adrian și Dumitrescu Tanți Virginica sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art.291, 292, 288, 215 al.1, 2, 5 și 323 C.p.

În baza art.192 al.3 C.p.p. cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

Cu recurs în termen de 3 zile de la pronunțare pentru Ministerul Public, partea vătămată Ghika Grigore, inculpații Ralleti Simone Helene, Iordan Ion, Dumitrescu Tanți Virginica, Gostin Marin și Iordache Adrian și de la comunicare pentru inculpații Ciorobea Adrian și Șutru Toma.

Pronunțată în ședință publică, azi, 21.12.2011.

**PREȘEDINTE
CLAUDIA JDERU**

**GREFIER
LAURA SÎRBOIU**

Red. C.J., 3 ex., 18.01.2012